

Venstre ser frem til et konstruktivt udvalgsarbejde.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det Konservative Folkepartis tilgang til hele dette yderst vanskelige og ømfindtlige lovgivningsområde bygger på det ene grundsyn: Hvad tjener barnets tarv bedst? Det skal gå igen og igen som den røde tråd i lovgivningen. Først dernæst kommer hensynet til moderens og faderens ligeværdige forældreopgaver.

I begrebet forældremyndighed ligger jo først og fremmest et spørgsmål om forældreansvar og forældreforpligtelser. Netop forældreansvaret er her helt centralt, og faktisk synes vi, det er så centralt, at vi godt kunne ønske os, at det kom til at fremgå af selve overskriften til loven, som i forvejen foreslås ændret fra myndighedsloven til lov om forældremyndighed og samvær.

Det eneste signalproblem, der kunne være ved i stedet at kalde den lov om forældremyndighed, forældreansvar og forældresamvær kunne måske være, at loven ikke omfatter alle elementer i forældreansvaret. Nogle elementer er placeret i anden lovgivning. Det kan vi overveje i udvalget. I hvert fald er det utrolig vigtigt at få ansvaret for børnenes tarv helt frem i forreste linje.

Når tingene går godt og fordrageligt, er der som regel ikke brug for de mange paragraffer. Det er, når problemerne melder sig, at der er behov for lovgivning.

I langt, langt de fleste tilfælde har et barn et grundlæggende behov for både sin far og sin mor. Det behov skal begge forældre have mulighed for at honorere på rimelige vilkår. Det er derfor med glæde, vi i dag kan konstatere, at adgangen til at opretholde fælles forældremyndighed efter skilsmisse har vist sig at være en stor succes og den helt rigtige løsning for mange forældre og – hvad der er vigtigst – for børnene.

Praksis har vist, at bekymringen for, at børnene risikerede at blive kastebolde mellem de to forskellige myndighedsindehavere med forskellig bopæl, er gjort til skamme. Godt for det.

I lyset af erfaringerne er der god grund til at vurdere behovet for justeringer. Det foreliggende bud på en revision omfatter 11 punkter.

Vi kan støtte den forenkling, der lægger op til, at aftaler om fælles forældremyndighed ikke længere skal godkendes, men alene anmeldes til statsamtet.

Vi kan også støtte, at det bliver nemmere at indgå aftaler om fælles forældremyndighed

inden barnets fødsel i forbindelse med anerkendelse af faderskab, men det skal understreges, at vi samtidig er utrolig tilfredse med, at der ikke indføres automatisk fælles forældremyndighed i forbindelse med børnefødsler uden for ægteskab.

Vi er tilfredse med den styrkelse af fædres retsstilling, som forslaget lægger op til. Fremover vil mødre og fædre være ligestillede i spørgsmålet om placering af forældremyndighed over fælles børn i forbindelse med ophør af et længerevarende samliv.

Det er et godt skridt i den rigtige retning, som sikrer reel ligestilling. Dermed understøttes den gode udvikling i familiemønstrene, hvorefter flere og flere mænd som følge af interesse og følelsesmæssige bindinger engagerer sig i børnenes opvækst på lige fod med kvinderne. Men vi må i udvalget afgøre, om den definition på længerevarende samliv, som fremgår af bemærkningerne, nu også er den rigtige. Klart er det i hvert fald, at der er særlige hensyn at tage, når det drejer sig om helt små børn.

Den foreslåede lempelse af adgangen til at overføre forældremyndigheden fra den ene part til den anden kan vi også støtte, men vi så gerne, at det direkte af loven fremgik, at eksempelvis samværs sabotage kan spille en stor og afgørende rolle i spørgsmålet om placeringen af forældremyndigheden.

Når det drejer sig om muligheden for at opretholde fælles forældremyndighed, selv om statsamtet har måttet afgøre spørgsmålet om samværsret, er vi meget i tvivl. Hvis et ægtepar ikke kan enes om samværet, kan de så enes om andre væsentlige spørgsmål, som er en forudsætning for, at den fælles forældremyndighed kan udøves til gavn for barnet? Det vil vi godt diskutere i udvalget.

Forslaget om at give udvidet adgang til at fastsætte samvær i tilfælde, hvor forældrene ikke tidligere har levet sammen, ser vi også positivt på. Det samme gælder udvidelsen af begrebet samvær til anden form for kontakt, dvs. telefonsamtaler, breve m.v.

Derimod er vi overordentlig skeptiske – for nu at sige det lidt mildt – over for ideen om, at den part, der ikke har forældremyndigheden, kan få oplysninger fra barnets skole, børnehave m.v. Et eller andet sted må der være en naturlig grænse for, hvad man kan og ikke kan, når man ikke har fået eller måske ikke har ønsket forældremyndigheden.